

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1942-XX 1943-XXI *

Prečastiti gospod urednik!

V letošnjih počitnicah se je zgodilo marsikaj novega tudi v naši družini. Predvsem Vam moram povedati, da nas je zapustil naš ljubi Janezek. Saj ga dobro poznate. Letos bi šel že v tretji razred. Pa je raje šel med angele v sveta nebesa. Meni je včasih tako hudo, da bi šel kar za njim — pa ne smem, kajti postal sem že dijak. Ko dovršim gimnazijo, bom stopil v bogoslovje, da postanem duhovnik, kakršen ste Vi. Molite zame, da bom to tudi zares dosegel.

Vse počitnice sem zahajal vsak dan k sveti maši in skoro sleherni dan sem prejel Jezusa v svoje srce. Ko bi vsi ljudje vedeli, kakšno tolažbo deli Jezus v svetem obhajilu, bi stiske vdano nosili iz ljubezni do Gospoda, ki je za nas najtežji križ nosil in je na njem umrl.

Moj očka, moja mamica in moje štiri sestrice gredo tudi vsako jutro v cerkev in prejmejo Jezusa v srce. Zato smo pa pri nas vedno vsi dobre volje in se le redko sprema, še redkeje pa skavsamo, kar vedno zelo obžalujemo.

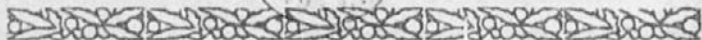
Gospod urednik, razodel bi Vam še rad veliko skrivnost — pa v pismu ne upam. Ali bi smel priti o priliki k Vam na obisk?

Pozdravlja Vas prav lepo

Rado Žnidaršič, dijak 1. r. g.

Odgovor: Moj dragi Rado! Saj si korajžen fant; kar pridi in mi razodeni svojo skrivnost. — Prav lepo pa Te prosim, da ja ne boš med šolskim letom opuščal vsakdanje svete maše in pogostega obhajila. Za november bi Ti tudi prav toplo priporočal »Jezusove dneve«, ki jih najdeš na predzadnji strani ovitka. Zvesto jih spojuj za uboge duše v vica h.

Urednik.

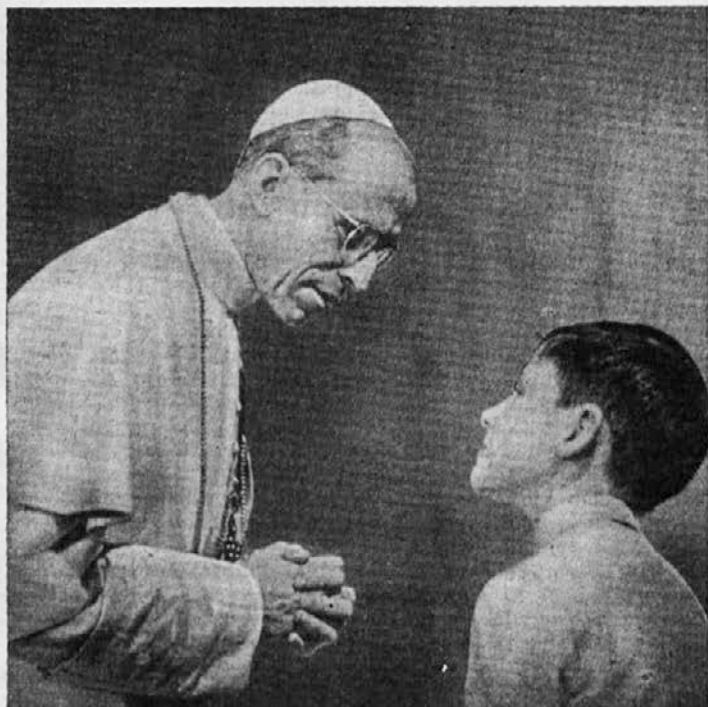
BLIC

LETO VIII.

SEPTEMBER - OKTOBER 1942-XX

ŠTEV. 1-2

Papež Pij XII. v pogovoru z dečkom.

Na obisku pri Angelskem Pastirju

Povedati vam moram, dragi moji prijatelji, da sem bil v letošnjih počitnicah deležen prav posebne sreče. Bil sem na obisku pri Angelskem Pastirju — pri papežu Piju XII.

Ne morem vam povedati, kako blaženega sem se čutil, ko sem gledal svetemu očetu v njegov dobrotni obraz. Prvi hip, ko sem stal pred njim, mi je duša ponavljala vsa srečna: »Ave, pater sancte! Pozdravljen, sveti oče!« Povem vam, da sem pozabil na vse, kar se je godilo okrog mene; izginilo mi je izpred oči papeževo spremstvo in ves sijaj sprejemne dvorane. Pred seboj sem gledal samo vzvišeno častitljivost, ki je kronala jasno glavo in dobrotno čelo. Bila je vzvišenost namestnika Kristusovega, delilca očetovske ljubezni.

Ves čas, ko sem se razgovarjal s svetim očetom, z utelešeno dobroto Kristusovega namestnika, mi je s prepričanjem govorila duša, da ima vesoljni svet *enega samega očeta* — in ta edini oče je — *papež*.

Z bridkostjo sem tedaj pomislil, da živi na svetu toliko katoličanov, ki imajo papeža za tujca in ne razumejo besedice »sveti oče«. O da bi bilo vsem tem dano porovati v Vatikan in si tam ogledati papeža poblizje.

Papež je naš oče, mi vsi pa smo njegovi otroci. Dolžnost slehernega otroka pa je, da ljubi svojega očeta. Ta ljubezen ne sme biti le v lepih besedah, ampak mora biti taka, kakršno je opisal papež Pij X. malo pred smrtjo z besedami: »Papeža je treba ljubiti v dejanju in resnici. Če ti koga ljubiš, se boš potrudil, da se vživiš v njegovo mišljenje, izpolnjeval boš zvesto njegove zapovedi in želje. Če je Kristus rekel o sebi: ‚Kdor mene ljubi, ta izpolnjuje mojo besedo‘ — potem je potrebno, da tudi mi papeža ubogamo, če mu hočemo izkazati ljubezen.«

V sedanjih dneh pa smo dolžni kazati svetemu očetu še prav posebno ljubezen, ker mu dela sedanja strahotna svetovna razrvanost njegovo težko službo še težjo. Kolikokrat odmeva v naši dobi proti Vatikanu klic »Križaj ga!«, kolikokrat prebadajo njegovo očetovsko srce besneči sovražniki Cerkve, pa tudi lastni nehvaležni otroci.

Ko sem gledal svetemu očetu v njegov jasni obraz, mi pa niso ušle trpke poteze njegovega čela in zaskrbljenost njegovega pogleda.

Sveti oče veliko trpi zaradi strahot svetovnega preliivanja krvi. Vse, kar le more, stori v dosego tega cilja. Poleg duhovnih dobrin deli neprestano tudi gmotno podporo kjer koli more; pomaga ranjencem, ujetnikom in vsem, po vojni hudo prizadetim. Ko bi svet podrobno poznal njegovo ljubeče očetovsko srce — nikdar bi ga ne obrekoval in blatil.

Povem naj še, da je sveti oče Pij XII. velik prijatelj otrok. V nepopisno tolažbo mu je, kadar ga pridejo obiskat

Sveti oče na poti k belooblečnim deklicam.

dečki in deklice. Z vso očetovsko pristrčnostjo z njimi kramlja, jih bodri k ljubezni do Jezusa in jim deli prav poseben očetovski blagoslov.

Zato pa le vneto molimo za svetega očeta, da bo mogel v teh hudih časih nositi breme svoje službe Bogu v slavo in vernim v zveličanje.

Urednik.

Panič Filip:

Misijonska nedelja

(Tretja nedelja v oktobru.)

Vsi, ki berete »Lučko«, gotovo že veste, kakšen pomen ima misijonska nedelja. Pripovedoval vam je o tem gospod katehet in kot sami pridni učenci niste preslišali njegovih besed. Poučila pa vas je o tem tudi vaša skrbna mati, ki vam vedno nudi vsega, kar je v vaš telesni in dušni blagor.

Slišali ste, kaj ne, da je sveti Cerkvi dana naloga, širiti Kristusovo kraljestvo po vsej zemlji, med vsemi narodi. »Pojdite in učite vse narode,« je dejal Kristus apostolom. Te besede pa niso veljale le apostolom, ampak tudi njihovim naslednikom, vsej Cerkvi, ki naj se širi po vsem svetu.

Člani te Kristusove ustanove ste pa tudi vi, ljubi otroci. Zato tudi vam velja Kristusov ukaz.

Toda kako boste ta ukaz izvršili? Ali morate nemara obesiti šolo na kol, zapustiti dom in ljube starše ter iti med pogane oznanjat Kristusov nauk? Nikakor!

Pa vendar morate izpolniti Jezusov ukaz, če hočete ostati njegovi dobri prijatelji. Kako torej? Kaj vam govori Jezus iz tabernaklja? Takole nekako bi govoril, ko bi mogli vi slišati Njegove besede:

»Ljubi moji prijateljčki! Prelil sem svojo kri, da bi izmil pregrehe vseh ljudi in vse k sebi pritegnil. Pa tega ne morem brez vas. Potrebujem vaših molitev, vaših žrtev, vaših darov, da bom z njimi iztrgal poganske otroke iz krempljev hudobnega duha.«

To vam govori Jezus vsak dan, zlasti pa vsako nedeljo in praznik. Tretjo nedeljo v oktobru pa je sv. Cerkev še prav posebno določila kot misijonski dan. Pozvala je in vsako leto znova pozivlje vse svoje vernike, naj ta dan še prav posebno molijo za širjenje božjega kraljestva med pogani. To nedeljo naj se po njegovi želji pobirajo prispevki v misijonske namene, duhovniki naj govore misijonske govore. Zlasti pa priporoča sv. Cerkev, naj prejme ta dan vsak vernik sv. obhajilo in naj ga daruje v misijonske namene. Največji pomen pa ima misijonska nedelja v tem, da si vsakdo izpraša vest, kako je doslej izpolnjeval svojo misijonsko dolžnost, in da naredi dobre sklepe za naslednje leto.

Kaj bo torej storil »Lučkar«, kaj bo storila »Lučkarica« na misijonsko nedeljo, da bo Jezus z njima zadovoljen?

1. Pobožno zbran bodi pri sv. maši in prejmi sv. obhajilo ter oboje daruj za misijone.

2. Pojdi tudi k popoldanskemu blagoslovu in tudi tega daruj za misijone.

3. Daruj pa za misijone tudi vse druge molitve, ki jih boš ta dan opravil. Prav tako tudi vse male žrtve, ki si jih boš naložil.

4. Izprašaj si vest, kako si doslej izvrševal svojo misijonsko dolžnost, in prosi Jezusa odpuščanja, če si jo zanemarjal.

5. Naredi primerne sklepe, da hočeš v bodočnosti bolje izvrševati svojo misijonsko dolžnost. Skleni, da se boš vpisal v »Dejanje sv. Detinstva« in da boš vestno molil vsak dan predpisane molitvice. Tudi sicer se pogosto spomni ubogih poganskih otrok in prosi Boga, naj jih razsvetli z lučjo krščanske resnice. Večkrat se premagaj v tej ali oni stvari misijonom v prid.

Take in podobne sklepe bo storil priden bralec »Lučke« na misijonsko nedeljo.

Zgodbe naše ljube Matere!

Marija se vrne v domovino.

Marija je morala bežati v tujino in nič ni vedela, kdaj bo smela spet domov. A ni se žalostila in ni tuhtala, kakšni so božji nameni. »Glej, dekla sem Gospodova,« je nekoč rekla angelu, zdaj pa se je vse življenje ravnala po svojih besedah. Saj nikoli ni podvomila, da božja previdnost svojih ne zapusti. Res je ubožno živela, pa saj je imela Jezusa; kdor pa ima njega in sme njemu služiti, ta je na boljšem kakor največji bogataši.

A Bog svojih obljub ne pozabi. Spet je poslal angela k Jožefu kot glavarju družine in mu sporočil: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater ter odrini v izraelsko deželo, kajti pomrli so, kateri so stregli Jezusu po življenju.« Herod Grozni je umrl in še prav strašne in gnusne smrti umrl, kakor se je zgodilo že tolikim preganjalcem Jezusa Kristusa in njegovih učencev.

Dnevi izgnanstva so minuli. Brez skrbi se je sveta družina smela napotiti v domovino, v deželo svojih očetov. Kako so jim vriskala srca, oči jim polnile solze veselja. Pridno so Marijine roke zbirale skromno imetje, Jožef pa ga je naložil na osliča. Radi so se poslovili od dežele poganov in malkovalcev.

Po napornem potovanju so z vrha gore prvič ugledali domačo deželo, ki se po njej cedi med in mleko. Marija je z roko ljubeče pokazala svojemu otroku ta in oni kraj, saj je svojo domovino ljubila iz vsega srca; sveta je bila njena dežela, Bog sam jo je obljubil in podaril svojemu ljudstvu. Poznala je sveto pismo, zato so ji v duši odmevale lepe besede: »Morje je videlo in je umaknilo svoje valove; Jordan je ustavil svoj tek; gore so se razgibale od veselja kakor ovni in griči kakor jagnjički. Kaj ti je, morje, da se umikaš? In kaj je tebi, Jordan, da zadržuješ svoj tek? Zakaj, o gore, ste od radosti živahne kakor ovni, zakaj vriskate kakor jagnjički, o griči? Pred obličjem Gospoda se je razgibala zemlja, pred obličjem Boga Jakobovega!«

Marija razkazuje Jezusu Sveto deželo.

Da, sam Bog se vrača, zato je tako vesela vsa narava. Sv. Matej tudi pravi, da so se s tem povratkom spolnile prerokove besede: »Iz Egipta sem poklical svojega Sina.«

Jožef pa je razmišljal, kje naj se zdaj naseli. Najprej se je odločil, da se nastani v Betlehemu, ker je bil Nazaret tako daleč od glavnega mesta Jeruzalema. Zdaj pa mu povedo, da je za Herodom Groznim zavladal njgov sin Arhelaj,

ki ni nič boljši od svojega očeta. V tem dvomu ga je spet sam Bog obrnil na pravo pot. »V spanju ga je opomnil in Jožef je odšel v Galilejo. Odšel je tja in bival v mestu Nazaret, da se je spolnila prerokova beseda o Jezusu: Imenovali ga bodo Nazarejec.«

Marija z dvanajstletnim Jezusom v templju.

Sveta družina se je naselila v Nazaretu in tu je Jezus bival do svojega tridesetega leta. Iz te dolge dobe nam evangeliji poročajo samo o enem dogodku.

»Jezusovi starši so vsako leto hodili v Jeruzalem k velikonočnemu prazniku.« Jezus je izpolnil dvanajst let. Njegovo srce je hrepenelo videti tempelj, kjer se bo pozneje

„Tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala.“

Sveta družina se vrača v Nazaret.

tolikokrat mudil. Rad bi tudi bil pri darovanju velikonočnega jagnjeta, ki se je že dolga stoletja opravljalo kot predpoda njegove lastne daritve. Morda je torej sam prosil Jožefa in Marijo, ali pa je Marija videla njegove hrepeneče poglede, zato sta ga vzela s seboj na božjo pot v Jeruzalem.

Ob Marijini roki je prvič zagledal sveto mesto, ob Marijini strani je prvič stopal gor v svetišče. S tempeljskega trga je deček Jezus prvokrat pogledoval po zidovih Jeruzalema in globoka resnoba mu je pokrila otroški obraz; saj je prvič uzrl skalna griča Oljsko goro in Golgato. Samo še nekaj let, pa se bo spet obhajala velika noč, spet se bodo semkaj iz vsega sveta zgrinjale množice Judov, tempeljske trombe bodo oznanjale smrt velikonočnega jagnjeta, tamle na Golgoti pa bo tedaj izkrvavelo pravo velikonočno Jagnje, on sam!

Stopili so skozi tempeljska vrata. Glejte, ali se niso Mariji oči napolnile s solzami? Prav na tem kraju ji je pred leti starček Simeon vzel Jezusa v svoje naročje in rekel: »Ta je postavljen mnogim v vstajenje in mnogim v padeč, tvojo dušo pa bo presunil meč bolečin.« Koliko bridkosti je od tistega dne dalje že morala prestati! In koliko jih je še čakalo nanjo?

V Jeruzalemu pa je Marija doživela tudi trenutke srčne radosti, da je na vse bolečine kar pozabila. Saj je tamkaj videla Jezusa moliti tako pobožno in ljubeče, kakor ni znal nihče na vsem širnem svetu.

A že je prišla nadnjo nova preskušnja, morda najhujša preskušnja njenega življenja: Izgubila je Jezusa!

Ko so prazniki minuli, sta Jožef in Marija odšla nazaj proti Jeruzalemu, Jezus pa je ostal v Jeruzalemu, a starši tega niso vedeli. To njegovo ravnanje je ena izmed največjih skrivnosti v njegovem življenju. Saj je doslej v vsem svojem dejanju in nehanju bil ves Marijin otrok, ljubeč in pokoren. Zdaj pa je v svoji božji modrosti hotel pokazati, da ni samo njen otrok, ampak še bolj sin svojega nebeškega Očeta in določen za Zveličarja.

Marija in Jožef sta šele zvečer prvega dne potovanja zapazila, da Jezusa ni nikjer. Začela sta ga vsa zaskrbljena iskati. Marija kar naenkrat ni več utrujena od pota, noben spanec ji ne zatise oči, nobenega grizljaja ne spravijo njena usta vase. Samo ena misel jo skrbi in peče: Kje je Jezus? Vprašuje pri ljudeh, katere srečujeta, popisuje jim

Jezusa, kakor ga zna opisovati samo mati; po stokrat vprašuje, a stokrat sliši isti odgovor: Nismo ga videli! Kako goreče Marija moli, a Bog je ne usliši! Tako napoči že tretji dan skrbi in bridke srčne muke. Le kaj se je zgodilo z Jezusom? Ali ga je za vedno izgubila?

Do smrti prestrašena Mati že stopa v tempelj; s sveto nepočakanostjo preleti vse prostore, ki jih pozna še iz svojih otroških let; pa naj še toliko išče, Jezusa ni nikjer! Nazadnje prihiti še do tempeljske šole. Zasliši moške glasove in med njimi — ali je res mogoče? — začuje tudi deški glas, jasen in čist! Da, da — to je njen Jezus! Brž odpre vrata in glej! Sredi pismarjev stoji in nekaj dostojanstvenega žari iz njega, tako da Marija kar obstane in strme posluša njegova vprašanja in odgovore. Saj to je vendar njen otrok, ki ga je iskala s toliko srčno stisko! Solze ji oblivajo lice, ko stopi k njemu in ga objame. Iz dna srca pa ji privro besede: »*Zakaj si nama to storil? Tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala!*« Jezus pogleda Marijo z neskončno ljubeznijo, njegovo obličje pa ožari božje veličastvo; da, to ni več samo njen človeški otrok, to je Sin božji!

»*Zakaj sta me iskala? Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?*« Onadva pa teh besed nista razumela. Tudi Marija ne in morala je še dolgo premišljevat, da je spoznala pomen božjih sklepov in Jezusovega ravnanja. Pač pa je Marija »vse te besede ohranila v svojem srcu«.

Gospod Jezus, ki je v templju tako jasno pokazal svoje božje veličastvo in svojo neodvisnost, pa je potem šel z Jožefom in Marijo nazaj v Nazaret in — »*jima je bil pokoren*«.

Nikolaj Jeločnik:

Majdica in Slavko

Ali ju poznate, mali moji Lučkarji in Lučkarice, Majdico in Slavka?

Nu, pa ta naša Majdica je deklica svoje vrste in Slavko, njen bratec, fantič od fare. Gotovo še niste slišali o njih, prav bodi, da vam povem tedaj, kako je lani Majdica šla prvič k svetemu obhajilu. Čudno lepa zgodba je to, le dobro napnite ušesca in poslušajte!

Lepa pomlad je bila. Rože po vrtovih in tratih so se razbohotile v sončni maj, ptički so veselo žgoleli svoji nebeški Gospe v čast, saj je bil zdaj čas, njej, najčistejši Devici, posvečen. Ljudje so z vedrim in veselim obrazom pohajali večer za večerom k šmarnični pobožnosti, da počaste Marijo, ji potožijo svoje skrbi in težave in jo prosijo varstva še vnaprej. Tudi Slavko in Majdica sta hodila večer za večerom v prelepo šentpetersko cerkev k šmarnicam.

Tiste dni je gospod katehet dejal Majdici, da bo smela k svetemu obhajilu. Vsa srečna se je Majdica vrnila iz šole.

»Mamica,« so ji žarela ličeca, »ali veš, kaj mi je dejal gospod katehet?«

»Kaj neki!« se je zavzela mamica.

Slavko pa, ki še ne hodi v šolo, je bil strašno radoveden skrivnosti, ki jo skriva sestra. Stopil je k njej in vprašal:

»Kaj, Majdi, kaj ti je dejal?«

»Premislite, k prvemu svetemu obhajilu pojdem! Gospod katehet je rekel, da sem pridna deklica.«

To je bila resnica. Majdica je bila nadvse pridna. Mamici je pomagala in očka je tako rada imela in s Slavkom se je vedno z veseljem igrala. V razredu pa je bila med prvimi učenkami, da jo je častita drugim stavljala za zgled.

»Kako lepo je to, Majdi!« je hitel Slavko in ves srečen je objel sestrico.

Pa ljubi Bog, ki vedno vse prav in modro ureja in nas uboge človeške pare včasih s hudimi preskušnjami obiskuje, je hotel drugače. Prelepo se je Majdica pripravljala na veliki praznik. Vsako jutro je hodila k sveti maši, vsak večer pred oltar majniške Kraljice. In goreče je prosila in molila.

»Ljuba moja nebeška Gospa, daj, da bom vredna te velike sreče!«

In Marija se ji je nasmihala sredi rož — — —

Takrat pa se je nekaj čudnega dogodilo.

Slavko in Majdica sta se igrala spodaj na vrtu. Veselo sta se lovila med cvetočimi gredicami, sredi cvetočih dreves, v majniškem soncu.

»Ti loviš, Majdi!« jo je potrepal Slavko in Majdica je stekla za nagajivim bratcem, ki se je urno izmikal njenim rokam. Drvela sta in drvela. Zavila sta ob hiši okrog ogle, pa spet naprej...

Tam sredi vrta je ležal prevrnjen Slavkov konjič. Bog vedi, kaj je bilo Slavku, da ga je pustil tam, sredi vrta. Ugledal ga je in ga urno preskočil, da bi ušel Majdici, ki je žgolela za njim. Deklica pač ni hotela zastajati za fantičem, posebno še, ker je bila večja od njega.

»Če ga je Slavko preskočil,« si je mislila, »ga tudi jaz lahko!« In se je pognala.

Pa se ji je nožica zapletla v vajeti in Majdica je padla.

»Joj!« je še zakričala in brez besede obležala na tleh. Zdaj pa zdaj se ji je izvil presunljiv stok.

Slavko, ki je drevil naprej, pa naenkrat ni več slišal korakov za seboj. Obstal je in se ogledal. Sestrice ni bilo.

»Kje si, Majdi?«

Zagledal jo je, kako brez moči leži na pesku ob prevrnjenem konjiču in tiho ječi. Ves prestrašen je hitel k njej. Pobral jo je in jo postavil na noge.

»Au, boli, boli!« je zavekala Majdica in se sesedla.

Fantič prestrašen:

»Kaj ti je, Majdi?«

»Boli, boli!« Debele solze so polzele deklici po bledemlicu.

»Moja noga, moja noga!« je jecala v presunljivem plaču.

Na Slavkov krik je pritekel očka in dvignil objokano dekletce.

Položili so jo na posteljo in poklicali zdravnika.

Okrenil se je k mami in očku z resnim obrazom:

»Noga je zlomljena v kolenu. Najmanj mesec dni bo trajalo, da se pozdravi!«

Mamica je zajokala. Slavko pa je šel na vrt in krcnil konjiča, ki je bil po njegovem vsega kriv:

»Grdi konjič!«

In je milo zajokal...

V tistih sončnih dneh, ko so Majdici prešle prve bolečine in je negibno ležala v belih blazinah z iztegnjeno nogo, je deklica nekoč boječe vprašala mamico:

»Mamica, bom mar zdrava tako kmalu, da pojdem k svetemu obhajilu?«

Mamici so se zasolzile oči:

»Kakor ljubi Bog hoče, Majdica!«

Majdica je okrenila kodrasto glavico in ni spregovorila več. Silna je bila njena žalost, saj je brala v solzah svoje matere, da ne bo ozdravela tako kmalu.

Obiskovale so jo tovarišice, govorile ji vse mogoče stvari. In Majdica se je veselila in smejala z njimi. Le ko je beseda prišla na prvo sveto obhajilo, je umolknila in ličeca so ji obledela. V oči se ji je prikradla biserna rosa. Rodila jo je nepotešna žalost.

Veselila se je narava, ki se je ovenčala z najlepšim cvetjem, da dostojno proslavi prelepi praznik mladih, čistih src, ki so prvič pričakovala prihod svojega božjega Prijatelja.

Tisto noč pred velikim dnem se je Majdici sanjalo, da jo je obiskala sama Mati božja Marija in ji prinesla malega Jezusa v sveti hostiji.

Zjutraj je povedala svoje sanje mami in Slavku.

In Slavko vam je fantič od fare. Nič ni rekel. Vstal je in odšel iz sobe. Čez čas ga je mamica poklicala. Ni se odzval. Čudno jo je obšlo in je pogledala za njim. V hiši ga ni bilo, na vrtu tudi ne.

»Slavko, Slavko!« je klicala vsa prestrašena. Slavka ni bilo...

Hitela je vsa zbegana k Majdici in se onemogla sesedla ob njeni postelji na stol.

»Nič ne jokaj, mamica,« jo je deklica tolažila. »Kmalu se vrne. Daleč tako ni šel!«

Res ni šel. Kajti ni še Majdica dobro izgovorila, ko so se odprla vrata in na pragu je stal Slavko, ob njem pa Majdičin gospod katehet, ki je prihajal sleherni dan k Majdici, da jo pripravi na Jezusov prihod. Priprava je bila končana in prišel je presrečni dan.

Bil je čudovit, slovesen trenutek. Majdica se je narahlo dvignila in sklenila ročice. Mamica je zdrknila ob njej na kolena, Slavko pa je pohitel k sestrici, se nežno sklonil nad njo in zašepetal:

»Majdi, Jezus je prišel!«

Gospod katehet je položil presveto Rešnje Telo na belo pregrnjeno mizo in je počasi izgovarjal besede odveze, nato pa je z Majdico vred izrekel:

»Gospod, nisem vredna, da greš pod mojo streho...«

In dvignil je roko, jo blagoslovil z belo hostijo in ji položil malega Jezusa v srce...

Skoz sonce pa, ki je sililo v sobo, se je smehljala Marija, nebeška kraljica, in njene roke so blagoslavljalje presrečno Majdico in malega Slavka, ki je šel po gospoda kateheta, da prinese Majdici Njega, ki je tako hrepenela po Njem...

Zunaj pa so žgolele ptice in hvalile neskončno božjo ljubezen...

P. Krizostom:

Ovčica sem tvoja

Ovčica sem tvoja —
ti moj si Pastir.
V srce mi položi
svoj blaženi mir!

Ovčica sem tvoja.
Nevarnost grozi.
Iz smrtne pogube,
Pastir, me otmi!

Ovčica sem tvoja —
Pastir moj si ti,
ki zame prelil si
na križu vso kri.

Ostani pri meni
v strahoti teme!
Ovčica sem tvoja —
ti moje si vse.

Košarica za ročno delo

Kadar je Zofka videla kakšno reč, ki ji je bila všeč, je takoj prosila zanjo. Če jo je mama zavrnila, je prosila še in še, dokler se je mama ni naveličala in jo spodila v njeno sobo. Zofka pa še tukaj na tisto reč ni pozabila, ampak kar naprej premišljevala:

»Kaj naj storim, da to reč dobim? Tako strašno rada bi jo imela. Vse moram poskusiti, da pridem do nje.«

Zavoljo takih poskusov je bila že večkrat kaznovana, a se še ni poboljšala.

Nekega dne jo je mama poklicala in ji pokazala košarico za ročna dela; gospod Rogelj jo je poslal iz mesta. Zunaj je bila obdana z biserno matico in pozlačena, znotraj pa oblazinjena s sinjim žametom. V predalu si dobil vsega, kar se potrebuje pri ženskem ročnem delu in vse je bilo pozlačeno: naprstnik, škarje, tok za igle, drobno dleto, več cevčk, nož, nožek, kleščice, debela igla; v drugem predalu je bila škatlica za igle, škatlica z bučkami, klobčiči svilene niti raznih barv, vrvice, trakovi in drugo. Zofka je kar vzklikala, tako je bilo vse to lepo.

»Kako so vse reči srčkane in kako pripravno je, da imaš vse skupaj! Čigava pa bo ta košarica?« je še rekla in se tako priliznjeno nasmehnila, kakor da bi ji mama morala odgovoriti: Tvoja, čigava pa?

»Očka jo je poslal meni,« je rekla gospa Rogelj.

»Joj, škoda! Mislila sem, da bo moja!«

»Čedna reč, da meni nobene lepe reči ne privoščiš in samo nase misliš!«

»O, mamica, dajte jo meni, lepo prošim.«

»Premalo še znaš ročnega dela, da bi smela imeti tako lepo košarico. Pa tudi nobenega reda ne poznaš. Vse bi samo razbrskala, potem pa eno stvar za drugo poizgubila.«

»Oh ne, mamica, zelo bom pazila nanjo.«

»Ne, Zofka, na košarico nikar ne misli; si še premlada.«

»Saj znam že precej lepo delati, pa tudi rada delam.«

»To pa to. Zakaj se pa vselej kislo držiš, kadar ti dam kako ročno delo?«

»Ker nimam vsega, kar bi potrebovala. Če pa bi imela to košarico, bi pa z veseljem delala, joj, s kakšnim veseljem!«

»Potrudi se, da boš tudi brez košarice z veseljem delala, tako si boš najprej košarico zaslužila.«

»O, mamica, dajte jo meni!«

»Zofka, kako si nadležna! Nehaj že in ne misli več na košarico!«

Malo je umolknila, košarico ogledovala, potem pa vsaj še desetkrat moledovala, dokler se je mama ni naveličala in jo spodila na vrt.

Zofka pa se tam ni igrala in tudi ne skakala. Usedla se je na klop in napeto premišljevala, kako bi si škatlo pridobila.

»Če bi znala pisati, bi očku pisala pismo, naj še meni kupi ravno tako košarico... Kaj, če bi mami pismo narekovala? Ah, s tem ne bo nič! Okregala bi me in pisma še pisati ne bi hotela... Seveda bi lahko čakala, da se očka vrne, a kdo more tako dolgo čakati, ko pa moram košarico takoj dobiti!«

Spet se je zamislila in dolgo tuhtala. Potem pa je skočila s klopi, si mela roke in zavpila:

»že vem, že vem! Košarica bo moja!«

Stekla je v sprejemnico in na mizi ugledala košarico, mame pa ni bilo v sobi. Zofka se po prstih približa, odpre košarico in pobere iz nje vse, kar je bilo notri. Srce ji je razbijalo, saj je kradla, kakor to delajo tatovi, ki jih potem zapirajo v ječe. Bala se je, da ne bi kdo prišel, preden bi vse pobrala; a nikogar ni bilo. Ko je bila košarica prazna, jo je lepo narahlo spet zaprla, svoj plen odnesla v svojo sobo ter ga zaprla v svojo miznico.

»Ko bo mama videla, da je košarica prazna, mi jo bo sama od sebe rada dala,« si je mislila. »Potem pa bom vse te lepe reči spravila vanjo in bo vse moje.«

Zofka je bila tako vesela, da je vest ni kar nič pekla. Nič se ni spraševala: »Kaj bo mama rekla? Koga bo obdolžila tatvine? Kaj bom odgovorila, če bi še mene vprašala?« Mislila je samo na to, kako srečna bo, ko bo košarica njena.

Ves dopoldan mama tatvine ni zapazila. Pri kosilu pa je imela povabljenih nekaj prijateljic in tem je rekla, da jim bo pokazala lepo košarico, katero ji je poslal mož iz mesta.

»Videle boste, koliko je v nji: vse, kar se potrebuje pri ročnem delu. Najprej si oglejte košarico od zunaj. Ali ni res lepa?«

»Čudovita, srčkana!« so rekle gospe.

Tedaj jo je gospa Rogelj odprla. Kako debelo so pogledale gospe, kajti bila je prazna!

»Kaj pa naj to pomeni?« se je začudila mama. »Zjutraj je bila še polna in potem se je nisem več dotaknila!«

»Ali ste jo pustili kar tu v sprejemnici?«

»Kajpada, saj so vsi moji posli pošteni.«

»Pa vendar je košarica prazna, torej je le moral kdo pobrati iz nje vse lepe reči.«

Zofki je srce močno utripalo. Skrivala se je zadaj za gospemi, rdeča ko mak in tresla se je po vseh udih.

Mama je ni mogla zagledati, zato je glasno poklicala: »Zofka, Zofka, kje si?«

Ta ni odgovorila, pač pa so gospe vedele, da je za njihovim hrbtom, zato so se razmaknile, da jo je mama videla. Bila je tako rdeča in zbegana, da so vsi takoj uganili, kdo je kradel.

»Pojdi semkaj!« je rekla gospa Rogelj.

Zofka se je plazila bliže in noge so jo komaj držale.

»Kam si odnesla vse stvari, ki so bile v košarici?«

»Jaz jih nisem vzela in nisem odnesla.«

»Ne laži! Takoj jih prinesi nazaj, ali boš kaznovana, da si boš zapomnila!«

Zofka se je zajokala: »Mama, jaz res nisem ničesar vzela!«

»Hajdi z menoj!«

Zofka pa se ni premaknila. Zato jo je gospa Rogelj prijela za roko in jo odpeljala v njeno sobo. Tu je začela iskati po omari za punčke in po predalih nizke omare. Nič ni našla in se je začela bati, ali ni morda Zofke po krivem obdolžila. Zofka se je tresla po vsem životu, ko je mama odprla še miznico in tam našla vse ukradene reči.

Mama ni nič rekla, pač pa je Zofko prijela in jo nabila kakor še nikoli. Zofka se je drla in prosila, pa ni nič pomagalo, dokler ni dobila, kolikor je po pravici zaslužila.

Mama je pobrala vse reči iz miznice in jih nesla nazaj v košarico, Zofko pa pustila v njeni sobi.

Strašno jo je bilo sram in še k večerji si ni upala. In prav je naredila, kajti mama je naročila, da ji je hišna večerjo prinesla gor. Zofka je dolgo dolgo jokala. Pa tudi hišni se ni nič smilila in še tatica ji je rekla.

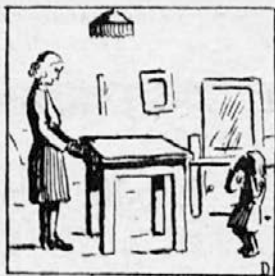
»Zdaj bom morala pred teboj vsako stvar zaklepati,« se je kregala hišna. »In če se bo v hiši kaj zgubilo, bodo precej mislili, da si spet kradla, in bodo šli brskat po tvojih rečeh.«

Drugi dan je mama Zofko poklicala k sebi. Rekla ji je: »Poslušaj, kaj mi je pisal očka takrat, ko je poslal košarico za ročna dela!

»Draga! Kupil sem lepo košarico in ti jo pošiljam. Namenil sem jo za Zofko, a tega ji nikar ne povej in ji je tudi zdaj še ne daj! Samo če bo teden dni skupaj pridna, jo bo dobila za plačilo. Pokaži ji jo le, a ji ne povej, da je njej namenjena. Nočem, da bi bila samo zato pridna, da bi si kaj pridobila; pridna naj bo zato, da bo kdaj postala dober in pošten človek...«

Zdaj vidiš,« je rekla mama, »da si sebe okradla, ko si hotela okraستي mene! Ker si storila to grdobijo, zato košarice nikoli ne boš dobila in če bi hotela biti pridna mesec dni skupaj. Upam, da te bo ta nauk spametoval in ne boš nikoli več storila kaj tako grdega in sramotnega.«

Zofka se je spet zjokala in mamu prosila, naj ji odpusti. Res ji je odpustila, košarice pa ji le ni dala nikoli, ampak jo je pozneje podarila neki znani, zelo pridni deklici.

Ko je Pavlek zvedel, kakšno grdobijo je napravila Zofka, je ves teden ni hotel obiskati in se z njo igrati. Šele ko so mu povedali, da se Zofka svojega dejanja zelo kesa in jo je strašno sram, če ji kdo reče tatica, je prišel k njim. Ni pa je kregal, ampak lepo tolažil:

»Veš, Zofka, kaj naredi, da bodo vsi pozabili na tvojo tatvino? Bodi vedno poštena, tako da te nikoli nihče ne bo mogel osumiti.«

Zofka mu je obljubila, da nikoli več ne bo kradla, in z veseljem tudi lahko potrdimo, da je svojo besedo držala.

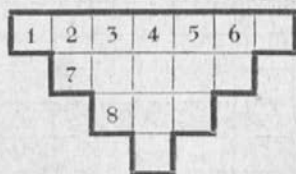
Usodni udarec dveh junakov

(Smešna zgodba brez besedi)

U ? G ? A ? N ? K ? E

1. Vodoravno

1 ptič, 7 južno drevo, 8 dvoživec

Navpično

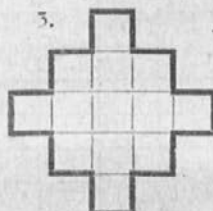
2 pijača starih Slovanov, 3 iglasto drevo, 4 moško ime, 5 divjaško orožje, 6 površinska mera

2. Vodoravno in navpično

1 zadnja beseda v očenašu, 2 množica, 3 narod severne Evrope, 4 svetopisemsko mesto

3.

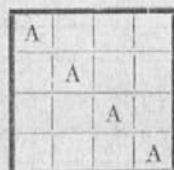

Soglasnik
gozd
obrtnik
kača
soglasnik

4.

Vodoravno in navpično

5.

Mohamedanski bog
maščoba
nasprotno od vročine
obred v cerkvi

Del telesa
hiter
hrib
poškodba

V prihodnji številki »Lučke« bodo natisnjena imena vseh tistih, ki bodo pravilno rešili vseh pet ugank.

Dva izžrebana dobita lepo nagrado.

»Lučke« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavniki Jože Kramarič). — Stane za vse leto 6 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Koptarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.